

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

Ο ΠΑΡΑΛΙΓΟ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΙΜΙΑ

Η προκήρυξη αυτή κυκλοφορεί σε 7.000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης autonome antifa • Φεβρουάριος 2017

Η προκήρυξη αυτή ήταν έτοιμη να πάει στο τυπογραφείο πριν συμβεί η πιο πρόσφατη «τουρκική πρόκληση στα Ίμια». Επιλέξαμε να μην αλλάξουμε τίποτα στο κυρίως κείμενο, παρά μόνο να προσθέσουμε αυτή τη μικρή εισαγωγή, γιατί δε θεωρούμε ότι το επεισόδιο αυτό ακυρώνει έστω και στο ελάχιστο τα όσα υποστηρίζαμε προηγουμένως. Αντίθετα φαίνεται να τα δικαιώνει. Όσον αφορά το ίδιο το επεισόδιο, τα καθεστωτικά μέσα μας λένε ότι οφείλεται στην άρνηση του ελληνικού κράτους να παραδώσει τους «8 πραξικοπηματίες». Ξεχνούν να αναφέρουν πολύ σημαντικότερα ζητήματα, όπως την πολυετή προσπάθεια του ελληνικού κράτους να περικυκλώσει το τουρκικό μέσω «τριμερών συνεργασιών». Ή όπως το πρόσφατο ναυάγιο των «συνομιλιών για το κυπριακό» που επιδιώχθηκε εξ ολοκλήρου από το ελληνικό κράτος. Σήμερα, όπως και τη δεκαετία του '90 μια μακρόχρονη προσπάθεια περικύκλωσης του τουρκικού κράτους βρίσκεται σε εξέλιξη. Αλλά εμείς μαθαίνουμε μόνο για τις «αναίτιες τουρκικές προκλήσεις». Η «αναίτια πρόκληση» είναι το υλικό από το οποίο φτιάχνεται κάθε καλή εθνική εορτή.

ΙΜΙΑ: ΔΥΟ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟΙ ΒΡΑΧΟΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΠΟΥΘΕΝΑ.

Εκ πρώτης όψεως το θέμα αυτής της προκήρυξης φαίνεται αρκετά παλιό και ξεχασμένο για να ασχοληθεί κανείς μαζί του. Κι όμως, όσο παλιό και ξεχασμένο κι αν φαίνεται το πολεμικό επεισόδιο των Ιμίων, εμείς θεωρούμε ότι είναι σημαντικό να το ανακινήσουμε για μια σειρά από πολύ σοβαρούς λόγους. Πρώτον, γιατί μας υπενθυμίζει μέχρι ποιο σημείο εί-

ναι διατεθειμένο να φτάσει το ελληνικό κράτος χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα την υπεράσπιση των «εθνικών δικαιών». Δεύτερον, γιατί η αντιτουρκική στρατηγική που οδήγησε στα γεγονότα των Ιμίων δεν εξαφανίστηκε, αλλά μας κάνει παρέα και σήμερα. Και τρίτον, γιατί η αφασία της ελληνικής κοινωνίας όσον αφορά τα ιμπεριαλιστικά σχέδια του ελληνικού κράτους δεν έχει αλλάξει και πολύ σε σχέση με τη δεκαετία του '90.

1. Η αντιτουρκική εξωτερική πολιτική στα μέσα του '90

Πηγαίνοντας πίσω στα μέσα της δεκαετίας του 1990, θα συναντήσουμε το ελληνικό κράτος να ατενίζει το μέλλον με διάχυτη αισιοδοξία. Ενώ οι πληγές των ηττημένων του «Ψυχρού Πολέμου» δεν είχαν ακόμη κλείσει, ο πόλεμος του Κόλπου το 1991 άνοιξε ένα νέο γύρο παγκόσμιας διακρατικής σύγκρουσης. Το ελληνικό κράτος έβλεπε μπροστά του να ανοίγονται μια σειρά από ευκαιρίες για προβολή της στρατιωτικής του δύναμης και επέκταση της επιρροής του τόσο στα Βαλκάνια όσο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Στα ανατολικά του σύνορα, ο υπ' αριθμόν ένα εχθρός άκουγε στο όνομα Τουρκία, η οποία τότε αντιμετώπιζε σημαντικά προβλήματα. Απέναντί της στεκόταν μια σοβαρή οικονομική κρίση και ισχυρότατες αποσχιστικές τάσεις λόγω του κουρδικού αντάρτικου. Τα αντιτουρκικά σχέδια των Ελλήνων περιελάμβαναν επομένως από τη μία την ενίσχυση των Κούρδων με κάθε δυνατό μέσο, και από την άλλη τη δημιουργία ενός ασφυκτικού θαλάσσιου κλοιού στα δυτικά σύνορα της Τουρκίας (βλ. ενιαίο αμυντικό δόγμα μεταξύ Ελλάδας και Κύπρου). Στόχος ήταν η πλήρης κυριαρχία στην ανατολική πλευρά της Μεσογείου.¹

Το ελληνικό κράτος λοιπόν ήταν αποφασισμένο να πιέσει όσο το δυνατόν περισσότερο το τουρκικό, εντείνοντας στο βαθμό που μπορούσε τα ήδη τεράστια προβλήματά του. Η στρατηγική που ακολούθησε ήταν άκρως προκλητική και επιθετική, με το ενδεχόμενο μιας στρατιωτικής αντιπαράθεσης να βρίσκεται στα μυαλά διαφόρων κρατικών αξιωματούχων (βλ. sidebar). Αποκορύφωμα αυτής της στρατηγικής ήταν το «θερμό επεισόδιο» στις βραχονησίδες Ίμια, όπου η προκλητικότητα της ελληνικής πλευράς οδήγησε στα πρόθυρα γενικευμένου πολέμου με την Τουρκία.

2. Στα πρόθυρα ενός ελληνοτουρκικού πολέμου

Το κλίμα έντασης που έχτιζε το ελληνικό κράτος γύρω από τις βραχονησίδες Ίμια, και λίγο έλειψε να εξελιχθεί σε πολεμική σύρραξη, κράτησε ένα περίπου μήνα. Η ιστορία ξεκινάει στις 25 Δεκέμβρη του 1995 όταν ένα τουρκικό εμπορικό πλοίο ακινητοποιήθηκε στις βραχονησίδες Ίμια (στα τουρκικά Καρντάκ). Με αφορμή την διάσωσή του, το ελληνικό και τουρκικό κράτος έθεσαν θέμα «ιδιοκτησίας» των βραχονησίδων. Ο δεύτερος γύρος έντασης ξεκίνησε στις 25 Γενάρη με μια ελληνική προβοκάτσια. Ο τότε δήμαρχος της

ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ

Ο Γ. Αρσένης (τότε Υπουργός Άμυνας) και ο Χ. Λυμπέρης (τότε Ναύαρχος) πηγαίνουν για να συζητήσουν περί πολεμικής εμπλοκής με την Τουρκία (30-31/1/1996).

Ενδεικτικά για το πόσο ψημένα ήταν διάφορα κομμάτια του ελληνικού κράτους για μια στρατιωτική αντιπαράθεση με την Τουρκία είναι τα όσα είπε ο Γ. Αρσένης, υπουργός Άμυνας κατά την «κρίση των Ιμίων», σε συνέντευξη του στην εφημερίδα Καθημερινή κάποια χρόνια μετά. Πιο συγκεκριμένα δήλωσε ότι «Είμαι σε θέση να γνωρίζω την αξιολόγηση των ενεργειών των Ενόπλων Δυνάμεων κατά τη διάρκεια της κρίσης, που έγινε από ανώτατα επιτελικά όργανα[...]. Το ηθικό ήταν ιδιαίτερα υψηλό και η διάταξή τους μας έδινε το τακτικό πλεονέκτημα». ¹ Με άλλα λόγια, οι εκτιμήσεις του ελληνικού κράτους έλεγαν ότι στο σκηνικό πολέμου των Ιμίων οι ένοπλες δυνάμεις του ήταν αρκετά έτοιμες να αντιμετωπίσουν στρατιωτικά την Τουρκία.

¹ «Σκληρή επίθεση Αρσένη κατά Σημίτη», Καθημερινή, 13/11/2005.

ΤΟ ΚΚΕ ΓΙΑ ΤΑ ΙΜΙΑ

«**Η** περιοχή γύρω από τις νησίδες των Ιμίων, τον περασμένο Γενάρη, δεν ήταν το πεδίο της μάχης. Ήταν ο χώρος, όπου πραγματοποιήθηκε - με επιτυχία - ένας καλομελετημένος τουρκικός ελιγμός, μια στρατηγική κίνηση, για μια μάχη που δινόταν αλλού και όχι σε στρατιωτικό επίπεδο [...] [Η] κρίση της Ιμιας αποτέλεσε ένα σημαντικό κεφάλαιο αυτού του πολέμου, μια μάχη, στην οποία η Ελλάδα ηττήθηκε κατά κράτος!»¹

Αυτά υποστήριζε το ΚΚΕ μέσω του κεντρικού του οργάνου σχεδόν ένα χρόνο μετά. Στα Ιμια δε συνέβη κανένα στρατιωτικό επεισόδιο. Δεν φτάσαμε ποτέ στα πρόθυρα πολέμου. Ήταν απλά ένα ακόμη διπλωματικό επεισόδιο που προκάλεσε η Τουρκία και στο οποίο η Ελλάδα ηττήθηκε πανηγυρικά. Και συνεχίζει λέγοντας ότι

«Ο ελληνικός στόλος χρησιμοποιήθηκε ατυχέστατα από την ελληνική κυβέρνηση, η οποία δε σκόπευε να ακολουθήσει μέχρι τέλους την πρόκληση, αποσύρθηκε το ίδιο βιαστικά, όσο βιαστικά προσήλθε στο πεδίο μιας μάχης την οποία η κυβέρνηση δεν ήταν διατεθειμένη να δώσει και, τέλος, επωμίστηκε την αποκλειστική ευθύνη της ήττας μιας μάχης, που δεν έγινε με τη δύναμη των όπλων, αλλά με τα μέσα της διπλωματίας!»²

Εντελώς «τυχαία» κατέβηκε το ελληνικό πολεμικό ναυτικό στα Ιμια. Επρόκειτο για έναν «ατυχή» διπλωματικό ελιγμό. Σύμφωνα με το «κόμμα του λαού», η «ατυχία» ήταν ότι το πολεμικό ναυτικό βρισκόταν στα χέρια μιας «δειλής» και «προδοτικής» πολιτικής ηγεσίας που αποφάσισε να το αποσύρει «βιαστικά». Αν όμως ήταν το ΚΚΕ στην κυβέρνηση, η μάχη θα δινόταν όπως της άξιζε, «με τη δύναμη των όπλων» και όχι με τα ξενέρωτα «μέσα της διπλωματίας». Τι τους θέλουμε τους νεοναζί; Το ΚΚΕ τα κατάφερνε μια χαρά και μόνο του για χρόνια.

¹ Δημήτρης Μηλάκας, «Η διπλωματική ήττα στα Ιμια», Ριζοσπάστης, 24/12/1996.

² Ο.π.

Καλύμνου μαζί με άλλους πράκτορες κάρφωσαν την ελληνική σημαία στα Ιμια. Στη συνέχεια, Τούρκοι πρακτοροδημοσιογράφοι κατέβασαν την ελληνική και ανέβασαν την τουρκική. Στις 28 Γενάρη, το ελληνικό πολεμικό ναυτικό συμμετείχε κι αυτό στο γνωστό παιχνίδι με τις σημαίες. Δύο μέρες αργότερα οι πολεμικοί στόλοι Ελλάδας και Τουρκίας βρέθηκαν στη μέση ο ένας απέναντι από τον άλλο, ενώ έπεσε και ένα ελληνικό ελικόπτερο με τρεις νεκρούς. Ακολούθησε παρέμβαση των ΗΠΑ και τελικά η στρατιωτική σύγκρουση αποφεύχθηκε.²

Μετά το «θερμό επεισόδιο» των Ιμίων το ελληνικό κράτος άρχισε να διαφοροποιεί τα μέσα με τα οποία επιδίωκε το στρίμωγμα του «προαιώνιου εχθρού», βασιζόμενο πλέον περισσότερο στη διπλωματία και λιγότερο στη δύναμη των όπλων. Και αυτό γιατί σε μια πλανητικής κλίμακας σύγκρουση όπως αυτή είχε ήδη αρχίσει να ξεδιπλώνεται σε Μέση Ανατολή και Βαλκάνια, οι Έλληνες ήταν υποχρεωμένοι να λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τους τη στρατηγική των υπόλοιπων κρατών που είχαν συμφέροντα στην περιοχή και να μην δρουν «μονομερώς».

3. Γιατί φτάσαμε ένα βήμα πριν τον πόλεμο;

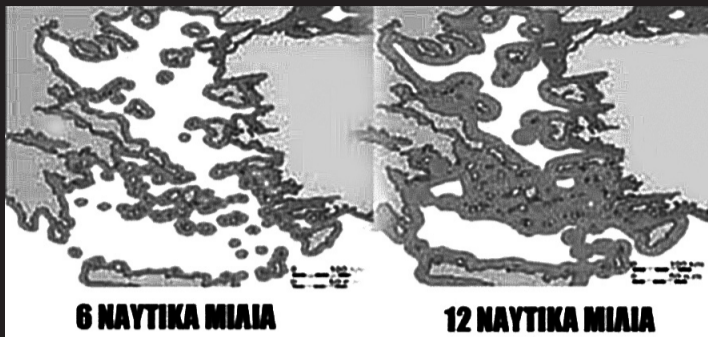
Καμία πολεμική αναμέτρηση δεν μπορεί να διεξαχθεί χωρίς την συναίνεση ή έστω την ανοχή ενός κρίσιμου κομματιού της κοινωνίας. Γι' αυτό πάντα τα κράτη επιδιώκουν τη μαζική εξοικείωση του πληθυσμού με τα «εθνικά δίκαια», προβάλλοντας τις «εθνικές διεκδικήσεις» ως αυταπόδεικτες και αδιαπραγμάτευτες. Με άλλα λόγια, πριν αρχίσουν οι πολεμικές επιχειρήσεις, πρέπει η κοινωνία να έχει καταλήξει να αποδέχεται ως «πρόβλημα» όποιο «πρόβλημα» της πλασάρει το κράτος και να υιοθετεί ως «λύση» όποια «λύση» αυτό προτείνει.

Έτσι και στην περίπτωση των Ιμίων η ιδεολογική προετοιμασία της ελληνικής κοινωνίας είχε συντελεστεί καιρό πριν. Τα μακεδονικά συλλαλητήρια, οι προβοκάτσιες απέναντι στο αλβανικό κράτος (βλ. «ΜΑΒΗ»), η στήριξη των Σέρβων στο γιουγκοσλαβικό σφαγείο και η στήριξη στην ελληνική επιθετικότητα έναντι της Τουρκίας είχαν πλαισιωθεί και υποστηριχτεί από σύσσωμο τον εθνικό κορμό. Η κρατική προπαγάνδα περί των «εθνικών θεμάτων» γινόταν δεκτή μέχρι κεραίας. Η «Μακεδονία» ήταν «ελληνική» και οι «Σκοπιανοί» επιβουλεύονταν το «ελληνικό έθνος». Η Νότια Αλβανία (κατά τους Έλληνες «Βόρεια Ήπειρος») ήταν κι αυτή «ελληνική». Οι Σέρβοι και ο Μιλόσεβιτς ήταν «αδέρφια μας» ενώ οι σφαγές των Βοσνίων ήταν «αντιιμπεριαλιστική πάλη». Τέλος, οι Τούρκοι ήταν αυτοί που μας «προκαλούσαν στο Αιγαίο». Οι κανιβαλικές ορέξεις του ελληνικού κράτους απέναντι στους γείτονές του απολάμβαναν πλήρη κοινωνική νομιμοποίηση ολόκληρη την περίοδο των 90s.

Θα περίμενε κανείς αυτά τα σχέδια να συναντήσουν κάποια, στοιχειώδη έστω, αντίδραση από τη μεριά της εργατικής τάξης, από τη στιγμή που αυτή προοριζόταν για κρέας στα κανόνια των αφεντικών της. Όμως, η εργατική τάξη τη στιγμή εκείνη ήταν ανίκανη να δώσει οποιαδήποτε απάντηση, όντας πολιτικά ηττημένη από καιρό. Αντιπολεμικό κίνημα, ικανό να αντιταχτεί στην άμεση απειλή του πολέμου, δεν υπήρχε ούτε σαν ιδέα. Το αποτέλεσμα ήταν το αναμενόμενο. Οι (ντόπιοι) εργάτες και εργάτριες υιοθέτησαν τη γλώσσα και τις εξηγήσεις των αφεντικών τους, ανέτοιμοι και ανίκανοι να αντιδράσουν απέναντι στα όσα επικίνδυνα συνέβαιναν εκείνη την περίοδο.

Ταυτόχρονα, η αριστερά, δήθεν «εκφραστής και υπέρμαχος των συμφερόντων της εργατικής τάξης», έκανε ό,τι μπορούσε για να στηρίξει τα ιμπεριαλιστικά σχέδια του ελληνικού κράτους. Στήριξε με λόγια και έργα τις ελληνικές στοχεύσεις τόσο στα Βαλκάνια όσο και στο Αιγαίο. Στα Βαλκάνια ξέπλυ-

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΜΙΑ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΙΜΝΗ»

Το 1995 το ελληνικό κράτος ανακοίνωσε ότι κατοχυρώνει το δικαίωμα να επεκτείνει τα χωρικά του ύδατα στο Αιγαίο από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια. Αυτό το έκανε «μονομερώς», χωρίς δηλαδή να επικυρωθεί η απόφασή του από κανένα άλλο κράτος ή κάποια διεθνή σύμβαση. Το τουρκικό κράτος από την πλευρά του αμφισβητεί τα 12 ναυτικά μίλια, αρνούμενο να δεχτεί τη με-

τατροπή του Αιγαίου σε ελληνική λίμνη. Ουσιαστικά οι διαβόητες «τουρκικές παραβιάσεις των χωρικών υδάτων» είναι ο τρόπος που τα ελληνικά υπουργεία εξωτερικών και άμυνας παρουσιάζουν την τουρκική απάντηση στις ελληνικές προκλήσεις.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις παραβιάσεις του «ελληνικού» εναέριου χώρου. Ενώ η έκταση του εναέριου χώρου ταυτίζεται σε όλα τα κράτη με την έκταση των χωρικών υδάτων, δηλαδή με τα 6 ναυτικά μίλια, οι Έλληνες έχουν ορίσει τον εναέριο χώρο τους στα 10 ναυτικά, πράγμα που αμφισβητεί η Τουρκία από το 1975. Οπότε, οι τουρκικές «παραβιάσεις» αφορούν τις πτήσεις τουρκικών αεροσκαφών στην διεκδικούμενη από την Ελλάδα ζώνη μεταξύ 6 και 10 ναυτικών μιλίων.

Τέλος, το σχέδιο εποικισμού των βραχονησίδων από μεριάς Ελλήνων βασίζεται στην ίδια λογική. Αν οι βραχονησίδες αποκτήσουν οικονομική ζωή, θα αποκτήσουν χωρικά ύδατα και εναέριο χώρο. Οπότε η ιστορία με τα 6, τα 10 και τα 12 ναυτικά μίλια θα αρχίσει πάλι από την αρχή.

νε ιδεολογικά τους σύμμαχους Σερβοφασίστες που εξόντωναν μαζί τους Βόσνιους και στο Αιγαίο υπερασπίστηκε το ελληνικό κράτος ως αμυνόμενο στην «τουρκική προκλητικότητα» και υποταγμένο στα «ανθελληνικά» σχέδια των τρισκατάρατων Αμερικανών. Αυτή ήταν η γραμμή που ακολούθησε και στα Ίμια (βλ. sidebar *Το ΚΚΕ για τα Ίμια*).

Κάπως έτσι έφτασε η ελληνική κοινωνία να παρακολουθεί αμήχανα την «κρίση των Ίμίων», χωρίς να μπορεί να καταλάβει τι ήταν αυτό που συνέβαινε. Η αφήγηση που υιοθέτησε ήταν η κλασική αφήγηση που προέβλεπαν οι κάθε είδους προπαγανδιστές του ελληνικού κράτους και υποστήριζε ότι «στα Ίμια οι Έλληνες ήταν οι αμυνόμενοι και οι Τούρκοι οι επιτιθέμενοι». Γι' αυτό η ελληνική κοινωνία κατέληξε να θυμάται το επεισόδιο όχι σαν ένα βήμα πριν τον όλεθρο, αλλά σαν μια ιστορία με «κακούς Τούρκους», «ήρωες που πέθαναν υπερασπιζόμενοι τα πατρώα εδάφη» και «προδοτές πολιτικούς, τσιράκια των Αμερικανών».

Αυτήν την αφήγηση, που στην τελική ήταν και η μόνη που υπήρχε, υιοθέτησαν και οι νεοναζί. Οι τελευταίοι χρησιμοποίησαν τα Ίμια ως αφορμή για κατέβασμα στο δρόμο, διοργανώνοντας κάθε χρόνο μια φασιστική φιέστα που μαζεύει λίγες εκατοντάδες σκατόψυχα καθίκια. Κι όμως, κανονικά τα Ίμια θα έπρεπε να είναι η αφορμή για τη διοργάνωση αντιπολεμικών διαδηλώσεων, που να υπενθυμίζουν ότι ο ελληνικός ιμπεριαλισμός έχτιζε, και ακόμη χτίζει, νεκροταφεία για να μας βάλει όλους μέσα.

4. Η αντιτουρκική εξωτερική πολιτική σήμερα

Όπως είπαμε παραπάνω, μετά το σκηνικό στα Ίμια, και για κάποια χρόνια, η αντιτουρκική στρατηγική των Ελλήνων εκδηλωνόταν με φαινομενικά πιο «ήπια» μέσα. Όμως το ξέσπασμα της κρίσης επανέφερε επιτακτικά το ζήτημα της άσκησης ασφυκτικής πίεσης στους «γείτονες», όπως ακριβώς γινόταν στις αρχές και τα μέσα της δεκαετίας του '90.

Τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει και πολύ από τη δεκαετία εκείνη. Για μια ακόμη φορά το τουρκικό κράτος βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο λόγω σημαντικών εσωτερικών αλλά και εξωτερικών προβλημάτων. Στο εσωτερικό πρέπει να διαχειριστεί μια οικονομία σε κρίση, ένα πολιτικό σύστημα σε φοβερή αστάθεια (βλ. πραξικόπημα Ιουλίου), και έναν εμφύλιο πόλεμο με την κουρδική μειονότητα. Στο εξωτερικό πρέπει να διαχειριστεί την

πίεση που προκαλεί η διάλυση της Μέσης Ανατολής (βλ. πόλεμο στο Ιράκ και στη Συρία) και η ανάδυση ενός ή περισσοτέρων κουρδικών κρατικών οντοτήτων στη γύρω περιοχή.

Σήμερα η κρατική προπαγάνδα προσπαθεί ξανά να μας πείσει ότι οι ελληνοτουρκικές διαμάχες είναι αποτέλεσμα της προσπάθειας της Τουρκίας να «εξάγει την κρίση της» στο Αιγαίο. Αυτό βέβαια καμία σχέση με την πραγματικότητα δεν έχει, καθώς η Τουρκία έχει ήδη «εξάγει την κρίση της» στο εξωτερικό. Αυτή τη στιγμή, ο τουρκικός στρατός έχει εισβάλει στη Συρία και το Ιράκ, ενώ παράλληλα το τουρκικό κράτος χρηματοδοτεί «Τουρκμένους αυτονομιστές» και «μετριοπαθείς ισλαμιστές αντάρτες» οι οποίοι συμμετέχουν στη διάλυση της Συρίας. Επομένως, στη φάση που βρίσκεται τη δεδομένη στιγμή δεν φαίνεται να το συμφέρει να ανοίξει και τρίτο μέτωπο, αυτή τη φορά εναντίον της Ελλάδας. Η Ελλάδα είναι ένας από τους πολλούς εξωτερικούς εχθρούς της Τουρκίας, όχι όμως ο σημαντικότερος.

Αυτή λοιπόν που «εξάγει την κρίση» της στο Αιγαίο (και όχι μόνο) είναι η Ελλάδα. Ψάχνετε για έναν εθνικό καπιταλισμό που να τραβάει ζόρια; Σίγουρα θα βρείτε έναν τέτοιο στην Ελλάδα. Ψάχνετε για χρεοκοπημένες τράπεζες; Σίγουρα υπάρχουν εδώ αρκετές τέτοιες. Ψάχνετε για ένα πολιτικό σύστημα που να ψάχνει ακόμη την προ κρίσης σταθερότητα του; Έχουμε και εμείς απ' αυτό. Με λίγα λόγια, η Ελλάδα αντιμετωπίζει μια σειρά από σοβαρά προβλήματα που η επίλυσή τους «απαιτεί», πέρα από επίθεση στην εργατική τάξη, μια επιθετικότερη εξωτερική πολιτική. Γι' αυτό η Ελλάδα επιδιώκει με εμφαντικό τρόπο την εμπλοκή της Τουρκίας στο Αιγαίο.

Έτσι, από την επίσημη κήρυξη της χρεοκοπίας το 2010, το ελληνικό κράτος έχει κλειδώσει την Τουρκία ως το νούμερο ένα εξωτερικό εχθρό και κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να εντείνει τα ήδη σοβαρά προβλήματα της γειτονικής χώρας. Το κομμάτι του σχεδίου που αφορά το Αιγαίο φέρει ξανά το κωδικό όνομα «θαλάσσια περικύκλωση της Τουρκίας από τα δυτικά».

Τα εργαλεία που χρησιμοποιεί η ελληνική εξωτερική πολιτική είναι τόσο παλιά όσο και νέα. Η στήριξη των Κούρδων του Ιράκ με στρατιωτικό εξοπλισμό³, η γκρίνια για τις ψευδο-παραβιάσεις στο Αιγαίο (βλ. sidebar *Πώς να κάνετε το Αιγαίο μια «ελληνική λίμνη»*), το σαμποτάρισμα των διαπραγματεύσεων για την «επίλυση του Κυπριακού» (βλ. sidebar) και οι σκέψεις για εποικισμό

βραχονησίδων του Αιγαίου⁴ είναι πράγματα που μπορεί να τα συναντήσει κανείς κοιτώντας πίσω στη δεκαετία του '90. Από την άλλη, η φιλολογία περί ΑΟΖ και πετρελαίων, οι προσπάθειες για χτίσιμο τριμερών συμμαχιών με Κύπρο και Αίγυπτο-Ισραήλ, οι απόπειρες να χρησιμοποιηθούν οι ΝΑΤΟικές περιπολίες στο Αιγαίο προκειμένου να υποστηριχθούν οι «εθνικές διεκδικήσεις»⁵ και η υπόθαλψη Τούρκων πραξικοπηματιών⁶ αποτελούν καινούργιες προσθήκες.

5. Τα Ίμια και γιατί να τα θυμόμαστε

Το θερμό επεισόδιο των Ίμιών ήταν μια (από τις πολλές) προβοκάτσιες που οργάνωσε και έφερε σε πέρας το ελληνικό κράτος τη δεκαετία του 1990 στα πλαίσια του στρατιωτικού στριμώγματος της Τουρκίας στην ανατολική Μεσόγειο. Μια προβοκάτσια που απέδειξε ότι το ελληνικό κράτος δεν φοβάται να εμπλακεί σε πόλεμο με τους απέναντι. Δύο βράχοι, που βρίσκονται κάπου που κανείς δε ξέρει, αποτέλεσαν την τέλεια αφορμή. Όλα αυτά μάλιστα σε μια χρονική στιγμή που στην ελληνική κοινωνία δεν υπήρχε κανένα συλλογικό υποκείμενο ικανό να κατανοήσει και να βάλει φρένο στις πολεμικές μηχανές του ελληνικού κράτους. Δυο δεκαετίες μετά, τα πράγματα φαίνονται να μην έχουν αλλάξει και πολύ. Η ελληνική επιθετικότητα απέναντι στους «κακούς» Τούρκους ξεδιπλώνεται με αμείωτη ένταση και με κάθε ευκαιρία, ενώ η ελληνική κοινωνία φαίνεται για μια ακόμη φορά παντελώς ανίκανη να καταλάβει τι συμβαίνει και να αντιδράσει. Πάλι σιωπή, πάλι διάχυτη κοινωνική συναίνεση.

Κι όμως, παρόλο που το κράτος φαίνεται να έχει χτίσει μια εθνική ενότητα από μπετόν, που τάχα μας χωράει όλους μέσα της, κάτι τέτοιο δεν μπορεί να ισχύει. Απλούστατα γιατί οι πολεμικοί σχεδιασμοί ενός κράτους ποτέ δεν επιφυλάσσουν την ίδια μοίρα για όλους. Κάποιοι –λέγε με εργατική τάξη – προορίζονται να οδηγηθούν σαν πρόβατα στη σφαγή και άλλοι –λέγε με αστική τάξη – προορίζονται να επωφεληθούν από αυτό το σφαγείο, χωρίς να ρισκάρουν τίποτα.

Τα αφεντικά, σε αντίθεση με εμάς, έχουν πλήρη αντίληψη ότι κινούνται μέσα σε ταξικές κοινωνίες. Η ιστορική ταξική τους μνήμη τους επιτρέπει να γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα πολεμικά σχέδιά τους εμπεριέχουν έναν απρόβλεπτο παράγοντα, την εργατική τάξη. Το φάντασμα των εργατικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων μπρος στη βαρβαρότητα του πολέμου ακόμη τους στοιχειώνει, και θα συνεχίσει να τους στοιχειώνει όσο συνεχίζει να υπάρχει ο καπιταλισμός.

Δικό μας καθήκον λοιπόν είναι να κάνουμε πραγματικότητα τους χειρότερους εφιάλτες των αφεντικών μας. Να γίνουμε ο εσωτερικός εχθρός που το κράτος τόσο πολύ φοβάται. Να σπάσουμε την κοινωνική συναίνεση στα κρατικά σχέδια. Να μπλοκάρουμε τις πολεμικές μηχανές του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Να σαμποτάρουμε τα κανιβαλικά σχέδια των αφεντικών μας. ●

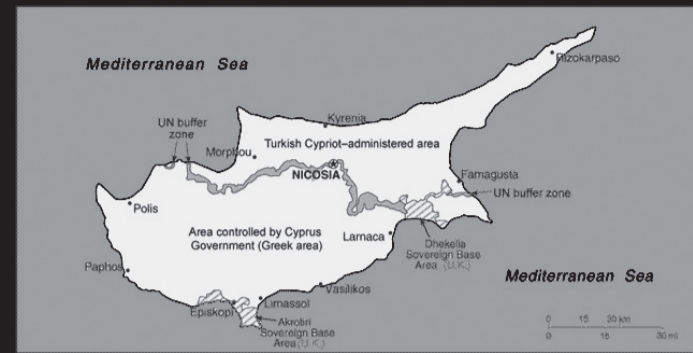
Οι autonome antifa που συζήτησαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες πουμαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάτσα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

Η «ΕΠΙΛΥΣΗ» ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

Οι πιο πρόσφατες συζητήσεις για την «επίλυση του κυπριακού» ξεκίνησαν πριν ενάμιση περίπου χρόνο. Εξαρχής το ελληνικό κράτος δεν επιθυμούσε κανενός είδους «επίλυση». Η αιτία είναι ότι οποιαδήποτε «λύση» θα αποδυνάμωνε το πολιτικό και στρατιωτικό πάτημά του στο νησί, αναγκάζοντάς το να χαλαρώσει μέρος της πίεσης που ασκεί στην Τουρκία με αφορμή το «κυπριακό».

Έτσι, προέβαλε ως αδιαπραγμάτευτο όρο για να συμμετάσχει στο τελικό στάδιο των διαπραγματεύσεων την αποχώρηση των στρατών της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Αγγλίας («εγγυήτριες δυνάμεις») από το νησί μετά την επίτευξη της τελικής συμφωνίας. Ο ελληνοκυπριακός στρατός ήταν ο μόνος στρατός που έλεγε η Ελλάδα ότι θέλει πάνω στο νησί. Με άλλα λόγια, στήριζε απαρτχάιντ και εθνοκάθαρση του μειοψηφικού κομματιού, των Τουρκοκυπρίων. Βέβαια, οι Έλληνες ήξεραν ότι μια τέτοια λύση δεν ήταν δυνατόν να γίνει δεκτή, γι' αυτό και την προέβαλλαν προσχηματικά. Το τουρκικό κράτος δεν υπήρχε περίπτωση να συναινέσει σε μια τέτοια λύση και να παρατήσει το πάτημά του στην Κύπρο, παρά μόνο αν αποφάσιζε να σταματήσει να υπάρχει ως κράτος.

1 «Τουρκία-Συρία: Τα συμφέροντα, οι λογαριασμοί και η εμπλοκή του ελληνικού κράτους», Antifa, Πόλεμος Ενάντια στο Φόβο, τεύχος 49.

2 Ο.π.

3 «Πυρομαχικά στους Κούρδους του Ιράκ στέλνει η Αθήνα», Το Βήμα, 24/9/2014.

4 Γιώργος Μπουρδάρας, Βασίλης Νέδος, «Πρόγραμμα κατοίκησης 28 νησίδων και βραχονησίδων, Καθημερινή, 10/1/2017.

5 Σωτήρης Σιδέρης, «Άγνωστος Χ ξανά η Τουρκία», Καθημερινή, 4/9/2016.

6 Απόστολος Δοξιάδης, «Η δίκη των «οκτώ»: Τα τείχη άντεξαν», Καθημερινή, 26/1/2017.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

autonome antifa ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

